

Μπαίτε και πάλι στο χορό, της Ρωμοσύνης βοόδια,
 ν' ακούσετε τραγούδια,
 να θυμηθίτε τα καλά,
 τα παρασμένα χρόνια,
 όπου σ'ηκώθησαν ψηλά
 μαδέρια και καθόρνια.

και πάλι στο χορό, Ρωμηά μασκαρατζέο,
 της Δυμπερόπουλο, Σπυράκη και Κηρέο.
 θύσωση φίχτηκαν μεγάλοι σπαθοφόροι,
 ήμισαν, τόν έναγαν, τόν Έκαναν βαπόρι,
 Ράλλης, ποδ' δέν' έξασε τα παρασμένα κίδη,
 τίποτα σ' έκεινους ίσει :

**Του Ράλλη φωνή
 λαόν συγμενε.**

Μ' έβιστος ποβίεγα πός έλλαξα κεφάλι,
 μη γρά πάντα' έξασα μαμπούσα φουσιά μου,
 ήμισα μετάσσοσα κ' ήλθα' στα πρώτα πάλι
 μη τόν Κόντε μ' έσφίσαν τα φεγγαριανά μου.

Έμπρός λοιπόν, σπαθαίοι,
 τό βήμα σας ταχό,
 φεχθήτε του Κορφατή
 κ' ή σελήνη ές ήξη.

Πρω όλοι και φωνά
 να σηκωθούν κ' οι σιλάβιοι,
 και δώστε τόν σ' αυγά
 γρά να σάς καταλάβη.

Άποδ καταπατείται
 τό Σύνταγμα' δουσιόλος,
 πός να γενή ζήητε
 και Συράκιεμα και Σιόλος ;

Έμπρός λοιπόν, τό μένος σας προς δάσιν οδηγείτε,
 και κωλιουεργείτε.
 Έ κωλιουεργία σας ή στασιαστική
 μωβ φαίνεται και ηρέπουσα και Συναγματική.

Τόν Κόντε μαρτυρήσεται μ' άδύκοποις παρίλταις,
 έγδμ' έδω προσιάνης σας, έγδμ' οās κίνω πλάταις.
 Μαζί σας έρχομαι κ' έγδ,
 μαζί σας κωλιουεργώ,
 και πολινέμονς φίλους μου κηρύττω τούς Κηρήνους,
 κ' άρπάξω την φομφαλον των και σπάξω δουλιαν κήνους.

Μαζί σας έρχομαι κ' έγδ πολλέμους να κηρύξω,
 μη τόν Κορφατή' θέμωσα και θέλω να τόν είξω,
 γιατί και πάλι προσπαθεί
 να κήνη τόν Μεσσία,
 κ' έγδ ποδώ με τό σπαθί
 κλάθω στή' Εξουσία.

Κάτω τό νομοσχέδιον έπιση... σακραμένο ! ..
 Κορφατή, νέας προκαλείς' στο κράτος συμφοράς...
 πός θέλεις τά σπαθιά να ήσθον από τό Παλατιέμο ;
 άμμ' έτσι θα γενή Σιρατός ; άμμ' δέν μās συχαράς ;

Είπα κιαρός μές' στη βουκή
 κλάθ' ή άδική μου στήνη...
 τρεις μήνας τώρα σάν άσπ
 φουσιόποιες... σάν... σθάν...

Καταστρατήγειν θεομῶν μὲ σένα δὲν ἀνέχομαι...
γενναῖοι κωλοισεργοί, στήν στρουγγα μου σὰς δέχομαι.
'Ελάτε σ'τὸ κοπάδι μου νὰ γίνῃ γιὸ μεγάλο
κ' ἐκ τῆς Βουλῆς ὑπόσχομαι ποτὲ νὰ μὴ σὰς βγάλω.

Καθὼς τὸν Μήτοσ σας κανεῖς
πιστοὺς δὲν περιθάλλει,
θὰ δόσω καί' σ' τοὺς δεκαεῖς
δικαίωμα γὰ κίλλη.

'Εμπρός, φίλοι, μὴν ἀργήτε,
κ' ὅλοι κωλοισεργεῖτε

Ποῶς τοιμὰ σπαθὰ νὰ βγάλῃ μὲ ἀπὸ τὸ Παρλαμένο ;
μὰρς, ἔμπρός, φορῶ, ρομφαία, δρῶς, προνουνταιαμένο.
Τὴν παλῆρ ῥεπούμπλικὰ μου σὰν δαίτης τὴν φορῶ
καὶ γενναῖος προχωρῶ.

Ποῶς δαίτης σὰν κ' ἔμ'ενα
τὸν φουρῶζ' ο περπατεῖ
μὲ σπαθὰ ξεγυμνωμένα
καὶ γαροφῶλο' σ' αὐτί ;

Τώρα ποῦχω ἄγρο κόμμα δὲν' μπορῶ, παιδιὰ, ν' ἀνθέξω
τόσοι μῆνες νὰ περῶνε,
κ' ἄδρανης νὰ κἀνωμ' ἔξω
κ' ὁ Κορφάτης μέσα νᾶναι.

Δὲν δνίεζω, δὲν' μπορῶ,
μὰρς τὰρῶνα τὰ δικὰ μου...
τὴν ῥεπούμπλικα φορῶ,
μ' ἔπρασαν τὰ νευράκια μου.

Κάτ' ὁ Κόντες, ἔξ' ὁ Κόντες, ποῦ θεομὸς παραγωρῶζει,
κ' ἂν δὲν πῶσιν σὰς τὸ λέω πῶς σαπίδα μου μυρῶζει.

Τέτοια, φίλε Περικέτο, κ' ἡ ῥεπούμπλικα φωνάζει
κ' ὅλα τὰ σπαθὰ συνάζει.

Κ' ὁ Κορφάτης εἶπε τότε πῶς δὲν εἶναι προκοπὴ
κ' ἔτρεξε' στοῦ Δαδῶχου τὰ συμβαίνοντα νὰ πῆ.

Κ' ἔκεινος, Περικέτο μου, τὸν ἄκουσε μὲ πόνο
καὶ τοῦδ' οὖς διακοπὴ σαράντα' μέρας μόνω,
γιαὶ παρακουρῶστησαν κ' εἶναι καὶ Καρναβάλι
καὶ πρέπει κάθε Βουλευτῆς τὸ κέφι νὰ τὸ βάλῃ.

Ζήτω, παιδιὰ, τὸ Σύνταγμα σκούζον καὶ στήν Ροδόπη,
κ' ἠλέειξεν πατέρες,
καὶ γὰ σαράντα μέρας
τῶν ἀπαθοφῶρων Βουλευτῶν ἡ λίμα διεκοπῆ.

Κ' ἐνομημαθῶδη κ' ἔπαυσε νομοσχέδιον ἄνωσις,
κ' ἠκωσῶθη λέγουσα φωνή : διὰκουσι, διὰκουσι,
κ' ὁ κύριος Καρναβάλος μὲ πλῆθος κεινήρος
πρώτος ἐχειροκρότησε τὸ μέγα γεγονός,
κ' εἶπε τοιαῦτα σοφρὰ,
βρὲ Περικέτο μασκαρῶ :

Τὸ Σύνταγμα τοῦ κράτους σας εἶναι καθὼς ὁ μέλος
τῆς θεῆς σας τῆς Κονθῆλος,
κ' ἄλλ' εἶ μὲσα προκοπαῖς, ῥηθῶρων κασκαρῶναις,
θεομὸς, ἄλλ' γουσι, διενθεις, καὶ ποδαρῶδας νίκαις,
καὶ τρεῖς φοραῖς ἀλλοίμονο σ' ἐκεῖνον ποῦ ζήτησῃ
νὰ κόρη' ἄγρο τὸ νερὸ καὶ τὸν σταματήσῃ.

Τὸ Σύνταγμα, κ' ἂν ἔγινε τοῦ καθενὸς φενάκη,
μὰ κάθε τόσο μιλιεταῖα καθὼς τὸ γαϊτανάκι,

κ' αὐτὸς ποῦ σώγει καὶ καλὰ
ζῆτει νὰ τὸ ξεμπλέξῃ,
θᾶξῃ τρεχάματα πολλὰ
κ' ἐν οὐ παικτικῆ θὰ παίξῃ.

Π. — Τὴν εἶδες τὴν γαμηλία ; Τὴν εἶδα νὰ πηδῆ,
Φ. — Τὴν εἶδα νὰ πηδῆ,
κ' ὁ δόλωρ γαμηλιάρης τέτοια τῆς τραγουδᾷ.

Χόρσε, κυρὰ νταρῶνα,
καὶ ρουσφέτρα ψάρευε...
χόρσε, ῥηθῶρων μάννα,
καὶ Σιρατοὺς παΐδρευε.

Τι χαρὰ γὰρ οὐ μεγάλη !...
χόρσε, κυρὰ Σουσοῦ...
θᾶξῃς ἐκλογαῖς καὶ πάλι
μὲς στήν πόρτα τοῦ χροσοῦ.

Χόρσε, κυρὰ μεθῶστρα,
χόρσε, Μακεδονίστρα,
καὶ δουλεῖ ἡ μοῖρα σου
χάρις σ' τοὺς φασοτήρας σου.

Ποῦ θὰ βρῶμε πολιτείας
Παρλαμένο σὰν κ' αὐτό ;
νὰ κ' ἐνοτάσεις ἀπαρτίας
δεκαπέντε' στοῦ λερῶ.

Χόρσε, κυρὰ Φειροῦ,
καὶ τῆς κίλλης φέγγει Νίκη,
διελύθ' ἡ Μασκαροῦ
μέσα' στοῦ μασκαρῶνι.

Χόρσε, πομπὴ τῆς γῆς,
ποῦ σὲ στίφον Παρῶντωνες,
κίττα κίλλαις ἐκλογῆς
μὲ σπαθὰ καὶ μὲ κωρῶναις.

Γὰ σαπίδες ἐτοιμάσων,
πῆρα μὲ τὸ Σύνταγμά σου,
σέρνε τὰ κωρῶναις σου...
μαθῶρ σφουρῶναις σου.

'Εμῶνθα, βρὲ Περικέτη, καὶ τρεῖς παρατέρα...
Ζήτω, παιδιὰ, τὸ Σύνταγμα φωνάζει νίκα' μέρα.
Διαλυθῆτω πᾶς καπνὸς Βουλῆς διαλυθῆσις
καὶ σκορπισθῆτω πᾶς ἄμνὸς ἀγέλης σκορπισθῆσις,
μὰ τώρα δὸς μου μερικαῖς γὰρ νὰ μὲ ξεμεθῶρς.
Π. — Τῶνα γὰρ τὴν διλίμο καὶ γὰρ τὸ Καρναβάλι,
καὶ λάβε θεὸ καρνακαρῶσις, γαῖθουρῶν κερῶναις.

Καὶ κωρῶναις ποικιλιαῖς,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελλιαῖς.

'Ο Πι Δημητρακόπουλος, ποῦ βρῶμε τοὺς θεὸ πάλω,
σ' τὸ θέατρον τοῦ Πειραιὸς γνωστοποιεῖ πρὸς ἄλλους
πῶς αἴθριον Κυριακὴν διέλεξεν θὰ κήνῃ
γὰρ τῆς Ζωῆς τὸ Μυστικὸ καὶ κόσμο θὰ τραλλάνῃ.

Πότερον Σιρατὸς ἢ Στόλος ; ἐν μελέτῃ καὶ σπουδῇ
ἔργον Κάππα Ἀρσοποῦλιον, σπαθοφόρον δηλαδῆ
'σὸ Μηχανικὸν ἐγκρίτων, καὶ καλαίσθητος ἐκδότης
δ' γνωστός σας Πι Σαββῆδος, δημοσιογράφος πρώτης.